

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3676/2020
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Рајић Чолић, адвокат из ..., против тужене Banca Intesa а.д. из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и неоснованог обогаћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 336/20 од 12.03.2020. године, у седници одржаној 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 336/20 од 12.03.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 336/20 од 12.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 1507/19 од 16.12.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца против тужене и утврђено да је ништав део одредбе члана 1. Уговора о кредиту-готовински број ... од 01.08.2017. године, садржан у тачки 3. алинеја 5. прилога број 1, обавезни елементи уговора, који представља саставни део Уговора о кредиту, који гласи „Накнада банке-фиксна 5.000,00 РСД једнократно“ апсолутно ништав и да не производи правно дејство, што је тужена дужна да призна и трпи. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 5.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2017. године, па до коначне исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 17.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 336/20 од 12.03.2020. године, жалба тужене је одбијена као неоснована и пресуда Основног суда у Крушевцу П 1507/19 од 16.12.2019. године је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиоца као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита у висини од 5.000,00 динара једнократно (у фиксном износу) и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ који му је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева у висини од 5.000,00 динара (у фиксном износу) који је тужиоцу наплаћен.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 19.09.2019. године, а вредност предмета спора у овој парници је износ од 5.000,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази

динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**